

му, бързо го цѣлуна и изтича къмъ коня си. Свѣнѣше се да видятъ сълзитѣ ѝ. Дръпна юздитѣ, соколѣтъ заби нокти въ ржжавицата ѝ. И безъ да се извърне нито веднѣжъ, препусна по тѣсната пжтека къмъ края на забѣла.

За трети пжтъ, все по-близо отекна зовѣтъ на ловджитѣ.

14.

Рицарѣтъ Робертъ дѣо Клари, придруженъ отъ брата си Алиомъ, който бѣ духовникъ въ императорския параклисъ при двореца Буколеонъ, бавно се връщаше презъ тая топла лѣтна вечеръ къмъ къщи. Жилището му бѣше на другия край на Константиновградъ, въ 124-я бециркъ на 6-я регионъ, къмъ седмия хълмъ, разположенъ между Мраморно море и Теодосиевата стена. Макаръ, че бедниятъ рицаръ отъ Пикардия не принадлежеше къмъ тия, които се наричаха „високи люде“, все пакъ Анри го бѣ повикалъ заедно съ брата му да присжтствува на голѣмия съветъ, който се бѣ състоялъ презъ следъ обѣда въ Буколеонъ.

Робертъ приближаваше вече 45-та си година, ала името му не бѣ тѣй прочуто въ бранъ, както въ дарбата да описва съ хубави слова събитията отъ последнитѣ времена. Освенъ това, той се ползуваше съ името на извънредно преданъ и честенъ човѣкъ, затова императорѣтъ го бѣ натоварилъ съ важната задача да пренесе въ Франция свещенитѣ реликвии, намѣрени въ параклиса на Буколеонския палатъ: две парчета отъ честния Христовъ кръстъ, дебели колкото човѣшки кракъ, парче отъ копнето, съ което бѣ прободенъ Спасителя, гвоздентѣ, съ които бѣха заковани краката и ржцетѣ му, кристалната фиола, въ която бѣ събрапа голѣма частъ отъ кръвѣта му, туниката, съ която той бѣ изкачилъ Голгота, вѣнеца отъ морски трѣстики, остри като желѣзни шипове, частъ отъ дрехитѣ на Света Богородица, на Свети Иванъ Кръстителъ...

Но сега бѣ решено пжтуването му да се отложи къмъ края на годината.

Изведнѣжъ отъ всички страни почнаха да се стичатъ тѣлпи. Отъ далече се зачуку трѣбни призива. Робертъ и